

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/108/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119321840
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119321840.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 503,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/71/2019-153 dňa 11.12.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 25C/71/2019-207 dňa 17.08.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 503,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 503,33 eur od 29.03.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie súdu sa opiera o ust. § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako aj § 442 ods. 1 a 3, § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 08.02.2019 v Žiline došlo k dopravnej nehode zavineným konaním tretej osoby, ktorou dopravnou nehodou bolo poškodené osobné motorové vozidlo BMW 530TD, ktorého držiteľom (vlastníkom) v čase dopravnej nehody bola spoločnosť KME, s. r. o. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového VW Touran, v danom čase povinne zmluvne poisteného u žalovaného, ktorá skutočnosť (škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla na vozidle poškodeného, s poukazom na zák. č. 381/2001 Z. z.), nie je medzi stranami sporu sporná. Na základe uzatvorenej poistnej zmluvy s osobou škodcu, uzatvorenej podľa zák. č. 381/2001 Z. z. je žalovaný povinný uhradiť skutočnú škodu poškodeného, t. j. okrem iného aj náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré dôsledky poškodenia podľa názoru Okresného súdu Žilina patrí aj prenájom náhradného vozidla, čo v konkrétnom prípade nie je sporné (pretože časť škody bola žalovaným uhradená). Sporná medzi stranami sporu je len výška plnenia zo strany žalovaného, s ohľadom na tvrdenia žalovaného. Z dôvodu poškodenia motorového vozidla (nemožnosť užívať svoje motorové vozidlo), poškodený s osobou žalobcu uzatvoril vyššie uvedenú zmluvu o

nájme, na základe ktorej zmluvy o nájme zapožičal žalobca poškodenému motorové vozidlo BMW X3, za podmienok dohodnutých v zmluve, s odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Po ukončení nájmu žalobca fakturoval nájomcovi faktúrou č. 0122019 zo dňa 25.02.2019 za prenájom náhradného motorového vozidla vo vlastníctve žalobcu nájom, v celkovej dĺžke nájmu 9 dní, na celkovú sumu 1.075,- eur bez DPH, s DPH celkove 1.290,- eur. Zmluvou o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. OZ zo dňa 25.02.2019 postúpil poškodený a nájomca v jednej osobe na prenajímateľa a žalobcu v jednej osobe, pohľadávku poškodeného vo fakturovanej výške 1.075,- eur bez DPH. S poukazom na vyššie uvedené si žalobca u žalovaného uplatnil nárok z postúpenej pohľadávky vo výške postúpenej pohľadávky. Z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 12.03.2019 mal súd preukázané, že žalovaný z fakturovanej sumy uhradil len 571,67 eur, čo v podstate znamená, že nárok žalobcu žalovaný uznal čo do základu. Sporná medzi žalobcom a žalovaným ostala len výška nároku a to v rozsahu výšky nájomného za dĺžku používania náhradného motorového vozidla nad priznaných 7 dní, výška dohodnutého denného nájomného a popr. náklad za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,- eur s DPH. Žalovaný priznal žalobcovi náklad za zapožičanie vozidla len za 7 dní, vypočítajúc plnenie v zmysle faktúry za prenájom náhradného vozidla číslo: 0122019 zo dňa 25.02.2019 v sume 1.075,- eur bez DPH, upravil výšku denného nájomného na 98,- eur/deň. Od uvedenej fakturovanej sumy 1.075,- eur odpočítal tzv. Neprimerané náklady na náhradné vozidlo 604,- eur. Na základe uvedeného výpočtu vyplatil žalovaný ŽALOBCOVI sumu 571,67 eur dňa 12.03.2019. Dôvody krátenia fakturovanej sumy bližšie žalovaný nezdôvodnil (oznámenie obsahuje len krátky výpočet krátenia), dôvod krátenia plnenia žalovaný žiadnym spôsobom nezdôvodnil a nepreukázal. Predmetom posúdenia súdneho zostatku nároku žalobcu, uplatnený žalobou žalobcu vo výške 503,33 eur bez DPH. Nárok uplatnený žalobcom je vo výške 503,33 eur, s poukazom na poistnú udalosť, s ohľadom na Zmluvu o nájme, pri dohodnutom nájomnom za prenájaté motorové vozidlo, pri dohodnutom jednorazovom poplatku za pristavenie vozidla, v celkovej dĺžke prenájomu motorového vozidla, s ohľadom na zmluvu o postúpení pohľadávky a na krátenie plnenia žalovaným. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 08.02.2019 došlo k škodnej udalosti, ktorou škodnou udalosťou bol poškodený vlastník vozidla, ktorý mal nezavinenu dopravnou nehodu poškodené svoje osobné motorové vozidlo. Základ nároku žalobcu nebol žalovaným spochybnený, pretože z vyššie uvedeného právneho dôvodu - škodnej udalosti žalovaný uspokojil čiastočne nárok žalobcu v uvádzanom rozsahu. Otázkou posúdenia súdneho bol nárok žalobcu nad rámec priznaného plnenia žalovaným, uvedeného a vypočítaného v Oznámení o poistnom plnení žalovaným. Žalovaný v Oznámení o poistnom plnení zo dňa 12.03.2019 považoval uplatnenú pohľadávku nad rámec vyplatených 571,67 eur za neprimeranú, bez akéhokoľvek riadneho zdôvodnenia. Pokiaľ bol nárok žalobcu spochybňovaný žalovaným v Oznámení o poistnom plnení alebo v listinách právneho zástupcu žalobcu, ktorý sa vyjadroval k uplatnenému nároku žalobcom na súde, pravdivosť tvrdenia žalovaný ani jeho právny zástupca žiadnym spôsobom nepreukázal (kvalifikovane nespochybnil vypočítaný nárok žalobcu). Naopak, žalobca dĺžku nájomného a výšku nájomného zdokladoval pripojenými listinnými dôkazmi, ktorými sú Čestné prehlásenie zo dňa 25.02.2019 z č. I. 12 spisu, faktúra zo dňa 25.02.2019 č. I. 9 spisu, zmluva o nájme zo dňa 14.02.2019 z č. I. 8 spisu, čestné prehlásenie MD - Bavaria Žilina, s. r. o. zo dňa 02.09.2019. Pokiaľ vychádzame so Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.02.2019, je potrebné uviesť, že uvedenou Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak: a/ k postúpeniu pohľadávky, b/ zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného v konkrétnom prípade supluje samotné postúpenie pohľadávky z nájomcu na prenajímateľa. K predmetu veci je potrebné uviesť, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia pohľadávky, pretože predmetom postúpenia bol nárok poškodeného na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania je skutočná škoda v zmysle § 442 ods. 1 OZ, v spojení so zák. č. 381/2001 Z. z., ktorú škodu predstavujú náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov škodovej udalosti, medzi ktoré náklady patrí aj prenájom motorového vozidla. Pokiaľ vychádzame s uplatneného nároku žalobcu, skutočnosťí uvádzaných a zdokladovaných žalobcom, nemôže sa súd stotožniť s tvrdením žalovaného, že v konkrétnom prípade sa jedná o pohľadávku, ktorá nemôže byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 OZ. Vzhľadom na uvedené, súd vyššie uvedenú zmluvu o postúpení pohľadávky nepovažoval za neplatnú, pretože sa nejedná o takú pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 OZ, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý nárok vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Úhradu nájomného supluje v konkrétnom prípade samotné postúpenie. Na základe platnej Zmluvy o postúpení pohľadávky je aktívne legitimovanou osobou osoba žalobcu, ktorý v tomto konaní si uplatňuje skutočnú škodu, ktorá skutočná škoda spočíva v nákladoch na zapožičanie motorového vozidla podľa § 442 ods. 1 OZ, s odkazom na zák. č. 381/2001 Z. z., s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávky.

Pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na doplatenie náhrady škody z titulu poistnej udalosti (v nákladoch na zapožičanie motorového vozidla) vo výške 503,33 eur, Okresný súd Žilina s poukazom na vyššie uvedený výpočet priznal uplatnený nárok žalobcovi a zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi uvedenú sumu do troch dní po právoplatnosti rozsudku. K uplatneným úrokom z omeškania je potrebné uviesť, že žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňom 08.03.2019, ktorú skutočnosť oznámil žalovaný žalobcovi. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 12.03.2019, na základe uvedeného poskytol žalovaný žalobcovi len čiastočné plnenie 571,67 eur. Oznámenie o poistnom plnení žalovaného neobsahuje akékoľvek náležitosti, Oznámenie o poistnom plnení žalovaného nie je žiadnym spôsobom zdôvodnené. Z takto koncipovaného oznámenia vôbec nevyplýva, prečo žalovaný neposkytol žalobcovi plnenie v rozsahu uplatneného nároku žalobcom. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť nárok žalobcu z poistnej udalosti riadne a včas nesplnil, výplata poistného nebola primeraným preddavkom v zmysle § 797 ods. 3 OZ. Vyčíslená výplata poistného plnenia podľa predstáv žalovaného predstavovala konečnú sumu, ktorú bol žalovaný z titulu poistnej udalosti ochotný uhradiť žalobcovi (bez akéhokoľvek ďalšieho doplatku so strany žalovaného). Vychádzajúc z uvedeného, mal súd preukázať, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu žalovanému so zákona, neuhradil žalobcovi celú škodu, na ktorú má žalobca podľa názoru súdu nárok riadne a ani včas, dôvody krátenia plnenia zákonným a logickým spôsobom nezdôvodnil. Žalovaný v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia neuhradil celý nárok žalobcu, čím sa dostal žalovaný do omeškania so zostatkom nároku žalobcu v žalovanej a priznanej výške. S poukazom na uvedené omeškание žalovaného Okresný súd Žilina priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 1, 2 OZ okrem istiny aj úrok z omeškania odo dňa uvedeného v rozsudku súdu, z priznanej sumy až do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na úspech v spore žalobcu v zmysle ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, 3 CSP.

4. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktoré odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Žalovaný považuje rozsudok za ústavne nekonformný, nesprávny, nezákonný a arbitráry. Prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR a na ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vypořiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore. Žalovaný má za to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra. S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ust. § 524 Občianskeho zákonníka poškodený predstavoval dlžníka žalobcu. Nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení. Vychádzajúc z predloženej zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom konaní. Poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Úkon postúpenia považuje za absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, má za to, že súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožňuje s názorom súdu obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia. Žiada napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu udáva, že pokiaľ ide o nosnú námietku žalovaného, a to nesprávne právne posúdenie veci, platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatnenie a úplný výkon. K postúpeniu budúcej pohľadávky, ktorú mal pôvodne poškodený voči žalovanému a k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi poškodeným a žalobcom sa v celom rozsahu odvoláva na predchádzajúce vyjadrenia. Argumentáciu žalovaného považuje za zmätočnú a zavádzajúcu. Keďže v záujme predísť dvojitému splneniu vzájomných pohľadávok na strane poškodeného, povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku, tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. V danej veci je relevantná skutočnosť, že poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahradzujúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom. Účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Započítanie je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu, pričom musí ísť o pohľadávky spôsobilé na započítanie. V danom prípade nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným dňa 25.02.2019 v zmluve o postúpení pohľadávky. Argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov, pričom poukazuje na konkrétne rozhodnutia Okresného a Krajského súdu v Žiline. V zmysle týchto súdnych rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. Má teda za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie. Tiež sa domnieva, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia. Poukazuje na viaceré rozsudky Krajského súdu v Žiline. K úrokom z omeškania uvádza, že s názorom žalovaného sa nestotožňuje. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy a v ňom prijaté právne závery sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Navyše ust. § 11 ods. 6, 7 a 8 Zákona o PZP nedávajú jednoznačnú odpoveď na to, či a kedy má poškodený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. K chybnéj interpretácii, v zmysle ktorej má mať úrok z omeškania povahu určitej sankcie za nesplnenie nepeňažných záväzkov poisťovateľa uvedených v § 11 ods. 6, poukazuje na to, že ustanovenie ods. 8 v poznámke pod čiarou prostredníctvom odkazu 15a odkazuje na ust. § 517 ods. 2 OZ, ktoré hovorí o tom, že veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania v prípade, ak je dlžník v omeškani s plnením peňažného dlhu. Právny poriadok SR totiž nepozná nárok na zaplatenie úrokov z omeškania pri nesplnení peňažného záväzku. Má za to, že ak v zmysle Smernice Európskeho

parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole malo toto zákonné ustanovenie plniť povahu sankcie za nesplnenie nepeňažného záväzku poisťovateľa a je možné ho vykladať len tak, že v takomto prípade vzniká poškodenému právo na zaplatenie poplatku z omeškania, prípadne iného sankčného poplatku. V opačnom prípade absolútne stráca význam ust. § 11 ods. 7, ktoré zakotvuje splatnosť pohľadávky poškodeného na poskytnutie poistného plnenia, a to dvomi spôsobmi. Tam, kde poškodený predloží všetky doklady, riadne vyčíslil nárok a napriek tomu mu poisťovňa poistné plnenie vcelku alebo v časti neposkytne, je dôvod sankcionovať takýto postup poisťovne aj vo forme úroku z omeškania. Ak teda zákonná úprava týkajúca sa úrokov z omeškania vyplývajúca z ust. § 11 ods. 6, 7, 8 Zákona o PZP nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kedy vzniká poškodenému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ viaže tento moment alternatívne na ukončenie šetrenia poistnej udalosti a súčasne právoplatnosť súdneho rozhodnutia, v takomto prípade je potrebné vychádzať z účelu právnej normy, ktorou je dosiahnutie efektívnej reparácie náhrady škody, a preto je nutné vychádzať z okolností a dôvodov neposkytnutia plnenia poisťovňou. Pokiaľ poškodený dostatočne splnil povinnosť predložiť všetky potrebné podklady pre ukončenie šetrenia poisťovne a poskytnutie poistného plnenia, a to v rozsahu postačujúcom pre priznanie nároku súdom, je potrebné takýto postup zohľadniť pri posudzovaní otázky vzniku omeškania na strane poisťovateľa. K otázke úroku z omeškania poukazuje aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 05.02.2019, sp. zn. 38Cb/13/2018. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté rozhodnutie na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Krajský súd považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí upravených v § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Odvolacie námietky žalovaného nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

9. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, ale aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré porušenie tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03).

10. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na prejednaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, pričom objasnil, z akých úvah vychádzal. Súd prvej inštancie tak po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vyporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v

ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Treba však zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenia rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody, alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť, a súčasne aj dôvodnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

11. Žalovaný v konaní namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na uplatnenie pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.02.2019, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným KME, s. r. o., Horný Val 9, Žilina ako postupcom. Postúpená bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody - účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 08.02.2019 na vozidle zn. BMW 530TD, ev. č. ZA 586HC. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala 1.075,- eur bez DPH. Zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo taktiež vo výške 1.075,- eur.

12. Odvolací súd vyhodnotil predmetnú pohľadávku ako pohľadávku spôsobilú na postúpenie a zmluvu o postúpení pohľadávky hodnotí ako platný právny úkon spĺňajúci všetky kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. V konaní bol preukázaný vznik škody, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. Žalovaný nespochybnil, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poisťnej udalosti. Namieta však, že táto pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil. S uvedeným záverom sa však nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni fakturovanú sumu spočívajúcu v nájomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovateľnú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore. Odvolací súd nezistil rozpor právneho úkonu postúpenia pohľadávky so zákonným ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. Rovnako, pokiaľ žalovaná poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008, tento na súdený prípad nedopadá.

13. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore (obdobne rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, 11Co/135/2019 zo dňa 25.06.2019, 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, 6Co 122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaný si sám vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, no na druhej strane uvádza, že mu sám dobrovoľne uhradil v zmysle oznámenia o poisťnom plnení sumu 571,67 eur.

14. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku vo vzťahu k priznanej istine len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní, na ktorú dal súd prvej inštancie v rozsudku podrobné odpovede. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd tak dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o priznanie sumy spočívajúcej v istine vo výške 503,33 eur, je vecne správne.

16. Pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 503,33 eur od 29.03.2019 do zaplatenia, v tejto časti považuje odvolací súd napadnutý rozsudok taktiež za vecne správny.

17. K odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa žalobcom uplatneného úroku z omeškania, vrátane jeho splatnosti, odvolací súd uvádza, že žalovaný správne poukazuje, že predmetná otázka už bola riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; tiež sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019), ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. rozhodnutie zo dňa 27.08.2019, sp. zn. 11Co/163/2019). V nadväznosti na doterajšiu súdnu prax odvolací súd konštatuje, že z hľadiska uplatneného nároku na úrok z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je potrebné v spore ustáliť, či si žalovaná poisťovňa splnila povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré od nej žalobca nárokoval. Najvyšší súd, ako súd dovolací, v horeuvedených veciach dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.“.

18. V danom prípade po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný si povinnosť v zmysle ust. § 11 ods. 6 citovaného zákona riadne nesplnil, ako to správne skonštatoval súd prvej inštancie. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 12.03.2019 (č. l. 14 spisu) vyplýva, že „vzhľadom na rozsah poškodenia, prácnosť opravy, zapožičanie náhradného vozidla bolo priznané na maximálne 7 dní. Zo strany servisu nebola preukázaná nutnosť opravy nad rámec času vymedzeného výrobcom pre danú značku vozidla, neprímerane účtovaná denná sadzba na náhradné vozidlo upravená na 98,- eur s DPH na deň podľa cenníka MD-Bavaria Žilina“. Uvedené nemožno v žiadnom prípade považovať za riadne písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poisťovňa poskytnúť poistné plnenie. Ide iba o strohé, formálne konštatovanie, bez uvedenia relevantných a odôvodnených skutočností, na ktorých sa nepriznanie plnenia zakladalo. Poisťovňa si musí svoju povinnosť, ktorú jej ustanovuje § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splniť v materiálnom zmysle, t. j. aby poškodený vedel vyhodnotiť relevantnosť dôvodov, pre ktoré poisťovňa plnenie odmietla. Za takéto oznámenie poisťovateľa v súdnej veci považovať nemožno. V zmysle citovanej judikatúry vyšších súdnych inšancií potom vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania tak, ako mu ho priznal súd prvej inštancie.

19. Zároveň vo vzťahu k úroku z omeškania je potrebné konštatovať, že žalovaný namietol nárok na priznanie úrokov z omeškania až v odvolacom konaní. Takéto skutkové tvrdenie žalovaný ako prostriedok procesnej obrany v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol. V odpore proti vydanému platobnému rozkazu žalovaný nesprávnosť uplatneného úroku z omeškania nenamietal, napriek tomu, že mu bola doručená žaloba a opis príloh k nej. Ani v ďalšom priebehu prvoinštančného konania žalovaný takúto námietku nevzniesol, napriek tomu, že mu bolo doručené vyjadrenie žalobcu a taktiež poučenie o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany a koncentrácii konania. Takúto námietku neuplatnil ani na nariadenom pojednávaní, ktorého sa žalovaný a jeho právny zástupca nezúčastnil, pričom právny zástupca žalovaného súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Pokiaľ žalovaný teda v konaní skutkové tvrdenia nepoprel, súd prvej inštancie z nich vychádzal v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Odvolací súd z dôvodu koncentrácie konania nemohol prihliadať na uvedený prostriedok procesnej obrany žalovaného uplatnený prvýkrát až v odvolacom konaní a vychádzal zo skutkových tvrdení a zistení tak, ako ich ustálil a zistil súd prvej inštancie.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť a neboli voči nemu vznesené žiadne odvolacie námietky.

21. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalobca, preto mu vznikol voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)